

Rakkaudesta lajiin

Enpä olisi kuunaan arvannut, mitä tämänkertaiset johtokuntavuoteni toisivatkaan tullessaan. Puheenjohtajakauteni on ollut lähinnä pelkkää poikkeustilaa. Ajat ovat testanneet epävarmuuden ja muutoksen sietokykyä niin työssä kuin vapaa-ajalla, eikä yhdistystoiminta ole tehnyt tästä poikkeusta. Kokousten ja koulutusten pito on täytynyt pyörittää etämoodiin ihan näihin päiviin saakka. Tilanteessa kuin tilanteessa on vain täytynyt hyväksyä ja sopeutua vallitseviin olosuhteisiin ja rajoituksiin. Resilienssini rajat ovat tutkitut.

Suureksi onnekseni en ole ollut liemessä yksin. Haluankin osoittaa mitä suurinta kiitollisuutta yhdistyksemme johtokunnan jäseniä: Mattia, Ainoa, Kristiinaa, Jannea, Riikkaa, Erikiä ja Maijaa kohtaan. Uskomattoman hieno yhteistyö, välitön valmius uusiin tilanearvioihin ja yhteinen vahva tahto toimia yhdistyksemme parhaaksi ovat tuottaneet tulosta, josta tunnen suurta ylpeyttä ja iloa. Haluan kiittää myös yhdistyksemme muita aktiiveja, jaostemme ja kiltojemme puheenjohtajia ja sihteereitä, nettisivustomme ylläpitäjiä ja yhdistystä maailmalla edustavia jäseniämme, sekä lukuisia koulutuksissamme toimineita kouluttajia, unohtamatta jäsenlehtemme toimituskuntaa ja sen sisältöä tuottanutta kirjoittajakuntaa. Uskon vakaasti, että kiitoksiin on koko jäsenistön helppo yhtyä.

Miksi tarttua tehtävään, jonka perässä tehtävälissä ei lue edes OTO, oman toimen ohessa, vaan MEO, muun elämän ohessa (kyllä, ihan omasta hilkasta vedetty lyhenne)? Asiaa voi tarkastella motivaatiotekijöiden kautta: 'Kun asiaa tehdään tekemisen ilosta ja nautitaan työtehtävästä, puhutaan sisäisestä motivaatiosta ja tuolloin on myös sitoutumisen aste korkea' (1). Tällä kertaa voin kokemuksen syvällä rintaäänellä sanoa, että tätä tehdään mahdollisuudesta vaikuttaa omaan erikoisalaan ja sen kehitykseen; mahdollisuudesta kerätä ympärilleen aktiivisia ja innovatiivisia ihmisiä, joilla on sama suunta; mahdollisuudesta verkostoitua valtakunnallisesti ja sen yli; mahdollisuudesta saada äänensä ja ajatuksensa kuuluville – halusittepa sitä tai aina ehkä ette. Tätä ei tehdä rahasta vaan rakkaudesta lajiin!

Sisäistä motivaatiota kasvattaa kolmen psykologisen perustarpeen tyydyttyminen: koettu

pätevyys, koettu autonomia ja sosiaalinen yhteenkuuluvuuden tunne. Kun sisäistä motivaatiota halutaan kasvattaa ja optimoida, tulisi tehtävän sisältää paljon elementtejä sekä autonomian että pätevyuden kokemuksista. Lisäksi tunne työn merkityksellisyydestä johtaa sitoutumiseen. Toki tehtävä ei voi olla pelkästään sisäisesti motivoiva, vaan tarvitaan myös ulkoisia motivaatiotekijöitä. (1) Miettiessäni tähänastisen urani erilaisia tehtäviä ja työnkuvia, jotka ovat olleet kaikkein hedelmällisimpiä ja hyvällä tavalla mieleenpainuvimpia, voin toden totta allekirjoittaa edellä mainitut väittämät. Yhdistystoiminnassa motivaatiotekijöistä korostuu ennen kaikkea sosiaalinen yhteenkuuluvuuden tunne. Autonomiaakin on melkein enemmän kuin toivoisi. Pätevyys karttuu tekemisen kautta.

Tunne työn merkityksellisyydestä johtaa sitoutumiseen.

Tälläkin hetkellä tekemisen meininki on vertaansa vailla. Sähköpostit ja whatsapit laulavat, sillä pitkien ja perusteellisten pohdintojen jälkeen päädyimme yhdessä SKY:n kanssa järjestämään tämän vuoden Operatiiviset päivät livenä, vaikka vielä kesän lopussa näytti vahvasti siltä, että etätapahtumaan olisi tyytyminen. Mutta ei. Upea ohjelma esiintyjineen odottaa nyt estradiaan. Vapaiden esitelmien pitäjät abstrakteineen, joita tämänkin lehden sivuille kertyi peräti 21 kappaletta, pääsevät parrasvaloihin. Palkittavat saavat ansaitsemansa puitteet ja vuosikokoukseen on jäsenistö lämpimästi tervetullut. Kokouskutsu ja esityslista löytyvät tämän lehden sivuilta, jos jäsenistösähköpostit eivät ole kaikkia tavoittaneet.

Juuri tällä hetkellä tekemämme linjaus tuntuu oikealta, vaikka lopultahan ratkaisun oikeellisuus pystytään toteamaan vasta jälkikäteen. Joka tapauksessa yhteiskuntamme on hyvää vauhtia avautumassa. Jos uusi, vielä ennustamaton epidemia-aalto ja sen myötä tulevat viranomaismääräykset tämän suunnitelman estävät, sopeudumme jälleen. Emme suinkaan lannistu ja lamaannu. Emme, sillä uusi toiverikas aika on jo aivan lähellä, ihan nurkan takana. Odotan malttamattomana. ■

1. Liukkonen J, Jaakkola T, Kataja J. Taitolajina työ. Johtaminen ja sisäinen motivaatio. Edita. 2006.